

[Rytter.]

Minister skrev, at det tangerer Anordningen af 24. Juli 1914 og efter Ministeriets Mening falder ind under denne. Det er det eneste, og jeg ved ikke, hvad Finansudvalgene skulde gøre, hvis de ikke skulde stole paa de Oplysninger, de fik fra Ministeren. Her fik de altsaa den Oplysning, at det er Udgifter, der tangerer denne Anordning, følgelig kunde de godt vedtages. Ministeren oplyste ikke, at der ogsaa er disponeret til 4 andre Formaal, thi hvis det var blevet oplyst, var Stillingen i Finansudvalgene formentlig blevet en anden, idet man kun gav Tilladelse, for saa vidt angik Lønningerne. Endelig kommer vi til Kirketiendemidlernes Reservefond, og hvad det ærede Medlem siger derom, er ogsaa forkert, thi hvad Beløbet til de sønderjyske Kirker angaar, har Venstre overhovedet ikke haft noget med Spørgsmaalet at gøre, lige saa lidt som Finansudvalgene har haft noget med det at gøre; det Spørgsmaal har overhovedet ikke været forelagt Finansudvalgene. Ja, det blev end ikke forelagt det kirkelige Udvalg. Derimod har Partiet haft noget at gøre med Kirketiendemidlernes Anvendelse til Laanet paa de 500 000 Kr., der skulde tilbagebetales i Løbet af 50 Aar; dèr har Venstre været med, men det forandrer ikke Sagen, for Domstolene har jo erklæret denne Disposition for ulovlig. Det ærede Medlem maa huske paa, at man fra de andre Partiers Side ikke sad inde med Oplysninger om de sønderjyske Kirker, men troede, det drejede sig om et ganske enkelt Tilfælde; her er altsaa sket en Fejl, man havde for stor Tillid til Ministeriet.

Naar det ærede Medlem sagde, at jeg luskedede uden om det — det var det Udtryk, det ærede Medlem brugte . . . (*H. P. Johansen*: Nej, det Udtryk brugte jeg ikke). Undskyld, saa har det været et, der nærmede sig dertil: at jeg søgte at komme uden om det, vil jeg bede det ærede Medlem huske paa, at jeg sagde, at den paagældende Disposition var vedtaget baade i Folketingets og i Landstingets Finansudvalg. Jeg har altsaa positivt gjort opmærksom paa, at den ogsaa blev vedtaget med Venstres Stemmer, og jeg har ikke paa nogen Maade søgt at komme udenom. Jeg har kun søgt at give en rent objektiv Fremstilling af Forholdene.

Jeg nævner endvidere, at Spørgsmaalet om Fonden for de københavnske Kirker har Venstre overhovedet ikke haft noget med at gøre. Derimod har man haft lidt med Spørgsmaalet om Bispetienderne at gøre, idet man tillod, at de anvendtes til Domænekirkernes Afløsning. Hvorfor? Fordi Ministeren ikke havde gjort opmærksom paa, at dette kom i Strid med en kgl. Resolution af 26. September 1854.

Nu har jeg gjort Rede for vor Stilling i Finansudvalgene, og naar det ærede Medlem saa ogsaa giver Oplysning derom, tror jeg, Folk, der ønsker Besked, faar et Begreb om, hvorledes det forholder sig.

Det ærede Medlem udtalte, at den Diskussion, som her har fundet Sted, har været overflødig, idet vi kun har faaet Oplysninger om Forhold, som vi allerede kendte. Saa har det ærede Medlem kendt meget, for vi andre, menige Medlemmer har ikke haft den Viden. Vi har stillet Forespørgsel paa Forespørgsel for at faa Ministeriet til at give en Redegørelse, men det var umuligt. Saa fik vi Redegørelsen, da vi gik til det kirkelige Udvalg, men det var nye Oplysninger for alle os menige Medlemmer. At det ærede Medlem maaske har kendt dem, tør jeg ikke benægte, men jeg maa hævde, at Landstinget ikke har kendt dem.

Det ærede Medlem spurgte, om jeg vilde finde mig i en Haandfæstning, hvis jeg var Minister. Nej, det vilde jeg ikke, men jeg kunde heller ikke tænke mig at komme i den Situation, at jeg handlede ulovligt og derfor skulde have en Haandfæstning. Men det ærede Medlem maa for Resten huske paa, at jeg objektivt har oplyst, hvornaar de ulovlige Handlinger er begaaet, og har vist, at de laa før den nuværende Ministers Tid undtagen for et enkelt Punkts Vedkommende, som jeg skal komme til.

Jeg skal derefter, da det gaar forholdsvist, vende mig til det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup). Jeg skal til ham og for Resten ogsaa til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds sige, at naar de saa stærkt fremhæver, at Staten nu yder langt større Tilskud, end den gjorde paa Grundlovens Tid og i forrige Aarhundrede, maa de to ærede Medlemmer ikke være blinde for, at den Gang var der ikke Brug for, at Staten ydede saa meget, for da kunde Kirken klare sig selv. Det er først efterhaanden, der